

РЕШЕНИЕ

№ 4879

гр. София, 21.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 14.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **4845** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл.1 ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на [фирма], [населено място], представлявано от С. Й. М., депозирана чрез пълномощника адв. М. Д. от САК срещу Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ с цена на иска 888.00 лева, представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди вследствие на отменено с влязло в сила решение Наказателно постановление №22-005310 от 31.10.2018 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С.. В исковата молба се твърди, че вредите произтичат от платен адвокатски хонорар във връзка с обжалване на НП пред СРС и АССГ. Претендират се и направените в настоящото производство деловодни разноски.

Ответникът, Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, чрез процесуалния си представител старши юрисконсулт Л. М., в представен писмен отговор на исковата молба и в съдебно заседание оспорва предявения иск по подробно изложени съображения. Твърди, че НП, отменено от съда, не е основание за ангажиране на отговорността на държавата по реда на ЗОДОВ. Твърдението си обосновава с това, че НП не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, а същото представлява правораздавателен акт, следователно не попада в актовете, след отмяната на които могат да се търсят вреди по чл.1 ЗОДОВ. Освен това счита, че платения от ищеца адвокатски хонорар не представлява пряка и непосредствена вреда за него, доколкото в производството по административнонаказателни дела,

включително и пред касационната инстанция, участието на адвокат не е задължително. Дружеството не е претендирало разноски за плането адвокатско възнаграждение нито във въззивното, нито в касационното производство. Изложени са и причините за отмяна на НП, а именно допуснати процесуални нарушения относно датата на която е извършено нарушението. В тази връзка е посочено, че ако в същото правилно е била посочена датата на нарушението по всяка вероятност НП би било потвърдено, поради което счита, че ищецат черпи права от това. Възражава срещу претенцията на ищеца за присъждане на направените в настоящото производство разноски с твърдението, че ответникът не е дал повод за завеждане на делото. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита предявения иск за основателен и доказан, поради което дава заключение, че същият следва да бъде уважен.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е АНД № 19951/2018 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 11-и състав, предмет на разглеждане по което е било Наказателно постановление №22-005310 от 31.10.2018 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., както и КАНД № 1468/2019 г. по описа на АССГ, предмет на разглеждане по което е било Решение № 13840/16.01.2019 г. по АНД № 19951/2018 г. по описа на Софийски районен съд.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

С издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С. Наказателно постановление №22-005310 от 31.10.2018 г. на ищеца е била наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за извършено нарушение на чл.146, ал 1 КТ. Същото е обжалвано по съдебен ред пред СРС, сато е било образувано АНД № 19951/2018 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 11-и състав. По същото е постановено Решение № 13840/16.01.2019 г., с което НП е било отменено. В производството пред СРС ищецът е ползвал адвокатска защита, видно от приложеното по далото адвокатско пълномощно. Отменителното решение е обжалвано от АНО и е потвърдено с Решение № 4073/14.06.2019 г., постановено по КАНД № 1468/2019 г. по описа на АССГ. В проведеното открито съдебно заседание ответникът по касация е представляван от адвокат. В производството по обжалване на наказателното постановление пред СРС и в касационното производство пред АССГ не са представени доказателства за заплатен адвокатски хонорар. Такива обаче са представен в настоящото производство. От същите се установява, че на 03.12.2018 г. от Адвокатско дружество „Д., Т. и Партньори“ на +Столичен автотранспорт“ ЕАД е издадена фактура за подготовка на жалба срещу НП №22-005310/31.10.2018 г. на ГИТ и процесуално представителство пред първата инстанция за сумата 370 лева без ДДС, съответно 444 лева с ДДС. За процесуално представителство пред касационната инстанция по касационна жалба срещу Решение №13840/16.01.2019 г. на СРС е издадена фактура на 04.02.2019 г. за същата сума – 370 лева без ДДС, съответно 444 лева с ДДС. Посочено е, че сумите ще бъдат платени по банков път. Доказателства за плащането им са представените платежни нареждания, от които се установява, че сумата по първата фактура е преведена на 18.12.2018 г., а по втората – на 26.02.2019 г. По делото е представен и договор от 12.11.2018 г. между Адвокатско дружество „данаилова, Т. и партньори“ и адвокат Д. Г. от САК, осъществила процесуално представителство на дружеството в касационната инстанция. Така представените в настоящото производство фактури, платежни нареждания и договор са писмени

доказателства, които следва да бъдат приобщени в съвкупния доказателствен материал с оглед преценка на основателността на направеното искане за обезщетение на възникнали вреди, от което следва, че единствено непредставянето на доказателства в настоящото производство би довело до възникване на неблагоприятни последици у ищеца според тежестта на доказване, а именно да бъде отхвърлен неговият иск като неоснователен. Истинността и автентичността им не са оспорени от ответника по съответния ред. Следователно не е оборена материалната им доказателствена сила относно извършеното плащане. Оспорен е само фактът на непредставяне на доказателства за плащане на хонорар в проведените съдебни производства, което не влече след себе си никакви правни последици. Производството по ЗОДОВ представлява самостоятелно такова, в което подлежат на самостоятелна преценка всички релевантни факти и обстоятелства. Предвид изложеното съдът приема за установен фактът на извършени от ищеца плащания на адвокатски хонорар за защита във въззивното и в касационното производство.

От представената по делото Покана за доброволно изпълнение, входирана при ответника на 22.10.2020 г. се установява, че дружеството ищец в настоящото производство е поканило Изпълнителна агенция ГИТ в 10-дневен срок от получаване на поканата да му заплати посочена сума, представляваща причинени имуществени вреди, които са прака и непосредствена последица от издадените пет НП, включително и процесното, отменени по съдебен ред. Не се установи, а и не се твърди от ответника тази сума да е заплатена.

Разноските на ищеца в настоящото производство възлизат на 385 лева. Сумата от 360.00 лева същият е заплатил по банков път на 08.07.2021 г. по фактура, издадена на 08.06.2021 г. за подготовка на искова молба и процесуално представителство по дело по настоящото дело. В размер на 25.00 лева е внесена от ищеца държавна такса за образуване на настоящото дело.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят искове за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. В случая се претендира обезщетение от незаконосъобразно наказателно постановление. Макар последното да не е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, съгласно ТП № 2/2015 г. на Общото събрание на Гражданска колегия на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, исковите за вреди от отменени незаконосъобразни НП, включително и такива за присъждане на разноски в процеса на обжалване са с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ и следва да се разглеждат по реда на исковото производство, предвидено в рамките на административния процес. Прието е, че определяща за квалификацията на иска като такъв по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа, който го е издал. НП се издава в резултат на административна дейност, поради което представлява властнически акт и е резултат от санкционираща административна дейност. В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите на ответника че НП, отменено от съда, не е основание за ангажиране на отговорността на държавата по реда на ЗОДОВ.

Съдебното производство по обжалване на наказателното постановление е приключило преди влизане в сила на изменението в ЗАНН с ДВ бр.94 от 29.11.2019 г., според което в разпоредбата на чл.63, ал. 3 ЗАНН е предвидено, че в съдебните производства

по ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Предвид това за ищеца в настоящото производство не е налице друг ред, освен този по ЗОДОВ, за да претендира обезщетение за причинени му имуществени вреди, претърпени в резултат на отменено като незаконосъобразно НП.

В настоящото производство безспорно се установи, че НП, от което се твърди, че са настъпили вредите е отменено с влязло в сила решение, а искът е предявен против юридическото лице, в чиято структура се намира АНО, който го е издал, което съгласно чл.205 АПК е пасивно легитимирано да отговаря за причинените вреди. НП е издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С.. Дирекция „Инспекция по труда“ – С. е териториално поделение на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. ДИТ не е юридическо лице, а е част от специализираната администрация на ИА ГИТ, при което и съгласно чл.2, ал.1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ последната е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище С.. Следователно е материално и процесуално легитимиран ответник в настоящото производство. Предвид това искът е процесуално допустим.

Основателността на иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при/или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата или общината по посочения ред.

В настоящото производство безспорно се установи наличието на изискуемите предпоставки за основателност на иска. Предвид отмяната на НП по съдебен ред в проведено производство по ЗАНН е налице незаконосъобразно НП. Именно в производството на две инстанции, приключило с отмяна на НП, ищецът е направил разноски за адвокатска защита, общо в размер на 888.00 лв. Следователно същият е претърпял имуществени вреди, изразяващи се в заплащане на адвокатски хонорар за процесуално представителство по делото, образувано във връзка с издаденото НП. Противно на твърденията на ответника настоящият съдебен състав счита, че платеният от ищеца адвокатски хонорар в производството по отмяна на НП представлява имуществена вреда за него, доколкото установената парична сума е излязла от патримониума му, вследствие на което имущественото му състояние е намалено. Следователно налице е и втората изискуема предпоставка - вреда, в случая имуществена. Съдът намира, че установената имуществена вреда е в пряка причинно-следствена връзка с отмененото НП. Именно издаденото НП е причина за заплащане на адвокатски хонорар за процесуално представителство при съдебното му обжалване, защото издаденото НП, породило интерес от обжалването му, е причина за упълномощаването на адвокат и заплащането на хонорар, което е породило и правото на защита на санкционирания субект, включително и чрез адвокат. Ако НП не беше издадено, за ищеца нямаше да е налице право на обжалване, съответно нямаше да плати хонорар за това. Следователно именно издаденото НП, което дружеството е счело за незаконосъобразно, е предпоставка за ангажиране на адвокатска защита чрез сключване на договор за правна защита и съдействие, последица от което е и

заплащането на хонорар в първоинстанционното производство пред СРС, а подадената от ответника жалба срещу решението на СРС е предпоставка за защита и заплащане на хонорар в касационното производство пред АССГ. По тези съображения съдът счита, че е налице и третата предпоставка за основателност на иска, а именно пряка причинна връзка между незаконосъобразното НП и настъпилия вредоносен резултат. Следователно предявеният иск се явява основателен относно претендираните имуществени вреди вследствие заплатени разноски за адвокатска защита в производство по обжалване на НП пред две инстанции, чийто размер възлиза на 888.00 лева.

От изложеното следва, че твърденията на ответника, че заплащането на възнаграждения за адвокат не представляват вреда, подлежаща на обезщетение, са неоснователни. Последното ответника аргументира с доводи, че адвокатската защита не е задължителна и че приложимите процесуални норми не признават правото на възстановяване на направени разноски по административнонаказателно дело. Този въпрос е разгледан в ТР №1 от 15.03.2017 г. по тълк. д. № 2/2016 г. на ОСС на ВАС, I и II колегия, в което се казва, че макар и правната защита да не е задължителна, тя е необходима на увреденото лице за реализирането на неговото право на защита, в частност да обжалва незаконосъобразното наказателно постановление. Тя е необходима, защото адвокатската защита е конституционно гарантирана от чл.56 от КРБ и законово регламентирана дейност със ЗА, осъществява от адвокати, без която за всяко лице без юридическо образование би било невъзможно да се справи със защитата, особено когато насрещната страна, която защитава издателя на НП, е държавен орган, носител на властнически правомощия, съветван и подпомаган от служители с висше юридическо образование. След това съдът в посоченото ТР прави извод и за това, че както в ЗАНН, така и в НПК, не се предвижда друга възможност за осъждане на държавата да заплати на признатия невинен за извършено административно нарушение направените от него разноски, вкл. адвокатски хонорар по защитата му пред съда, а това е условие на чл.8, ал.3 ЗОДОВ за приложението на чл.1, ал.1 от същия, както и че е правно неиздържано и неоснователно е изтъкнатото становище, че заплащането на обезщетения в подобни случаи ще доведе до по-тежка санкция държавата, тъй последната разполага с правно средство за защита срещу прекомерните иски по смисъла на разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК.

Съдът намира за неотнормимо към настоящото производство възражението на ответника за причините за отмяна на НП, поради което същото не следва да бъде разглеждано. Следва да се посочи, че за основателността на иск от вида на процесния е без значение по какви причини актът, от отмяната на който се твърди, че са претърпени вредите, е отменен. Достатъчен е факта на отмяната.

Липсата на претенция в хода на съдебното производство по обжалване на НП също не може да доведе до извода за неоснователност на иска. Преди влизане в сила на изменението в ЗАНН с ДВ бр.94 от 29.11.2019 г. разноски в производството по този закон не се присъждаха. Предвид това дори и да е направено искане в тази насока, същото би било безпредметно. За това и в посоченото по-горе ТР №1 от 15.03.2017 г. по тълк. д. № 2/2016 г. на ОСС на ВАС, I и II колегия е прието, че претенцията за такива може да бъде релевирана в исково производство по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Именно в това производство подлежи на доказване размера на заплатения адвокатски хонорар във връзка с производството по отмяна на акта, претендиран като имуществена вреда.

И доколкото съдът прие за установено, че разходи за адвокатска защита в съдебното производство в двете инстанции от ищеца са извършени, то искът е основателен и доказан.

По изложените съображения съдът намира, че предявеният иск е основателен и доказан в размер от 888.00 лева, в който следва да бъде уважен и ответникът осъден да заплати на ищеца тази сума, представляваща претърпени от него имуществени вреди, вследствие направени разноски за адвокатска защита при съдебното обжалване на Наказателно постановление №22-005310 от 31.10.2018 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., отменено като незаконосъобразно.

При този изход на делото и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ основателно се явява искането на процесуалния представител на ищеца за присъждане на разноски. От приложените по делото доказателства се установи, че ищецът е заплатил сумата от 360.00 лева за адвокатско възнаграждение по банков път на 08.07.2021 г. Внесена е и дължимата държавна такса в размер на 25.00 лева. Съгласно чл.10, ал.3 ЗОДОВ, която норма е специална по отношение на чл.143 АПК, направените от ищеца разноски за адвокатска защита следва да се присъдят съразмерно на уважената част от иска. Искът се уважава изцяло за предявената сума, поради което на ищеца се дължат разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 360.00 лева и 25.00 лева, направени разноски за държавна такса за разглеждане на делото. По този начин общата сума на дължимите му деловодни разноски възлиза на 385.00 лева, която сума ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца, като направени от него разноски в настоящото производство. Неоснователно е възражението на процесуалния представител на ответника, че разноски за настоящото производство не дължи, тъй като не е дал повод за завеждане на делото. Установи се, че преди депозиране на исковата молба ответникът е бил поканен доброволно да заплати направените от ищеца разноски за адвокатска защита в хода на проведените съдебни производства по обжалване на НП, но не ги е заплатил. При това положение единственият способ за присъждането им е този по съдебен ред, което право ищецат е упражнил, предявявайки процесния иск именно защото поисканите от него суми не са му били заплатени доброволно.

Водим от гореизложеното Административен съд София-град, II отделение, 52-и състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на на [фирма], [населено място], сумата от 888.00 /осемстотин осемдесет и осем/ лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди вследствие на отменено с влязло в сила решение Наказателно постановление №22-005310 от 31.10.2018 г., издадено от

Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С..

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на [фирма], [населено място], деловодни разноски в размер на 385.00 /триста осемдесет и пет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: